

Arrest

nr. 132 696 van 3 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 januari 2013 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als echtgenoot van een Belgisch onderdaan.

Op 18 juni 2013 neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op 21 juni 2013, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter¹ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.01.2013 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

D De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Immers, ter staving van de bestaansmiddelen werd het aanslagbiljet van het jaar 2012 met betrekking tot de inkomsten van het jaar 2011 voorgelegd. Uit het voorgelegde document blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot ontoereikend waren. Het gemiddelde maandelijkse netto-loon bedroeg in 2011 ongeveer 1128 euro. Dit is niet voldoende om aan de gestelde voorwaarde van ten minste honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, te voldoen. Bovendien is het voorgelegde aanslagbiljet onvoldoende recent om de stabiliteit, regelmatigheid en toereikendheid van de bestaansmiddelen op heden aan te tonen. Het betreffen inkomsten van het jaar 2011. Er werden geen bewijzen voorgelegd voor de volgende jaren. Hierdoor is het onmogelijk om de situatie betreffende de bestaansmiddelen op heden te kennen en deze als voldoende te evalueren.

Bijgevolg is niet voldaan aan de gestelde voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 40bis, §1 en §2, 4°, 40ter en 42 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3.2. gezinsherenigingsrichtlijn 2004/38/CE van de Europese Raad van 29 april 2004, artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen juncto de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

Het middel luidt als volgt:

"Eerste onderdeel: schending van het aangevoerde middel, doordat de overheid geen gegevens heeft opgevraagd teneinde een correct beeld te krijgen van de inkomsten van het gezin waarbij verzoekster zich wenste te voegen.

Overeenkomstig artikel 39/2, §2 Vw. kan beroep worden aangetekend binnen de 30 dagen na kennisgeving van de bestreden beslissing, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De beslissing dateert van 18 juni 2013, en werd betekend op 21 juni 2013.

Huidig beroep is dan ook tijdig en ontvankelijk ingesteld.

Verzoekster vormt een gezin met haar echtgenoot, de heer L. B.. De heer B. heeft de Belgische nationaliteit. Hij was tewerkgesteld bij het gemeentebestuur Kapelle-op-den-bos, maar is reeds enige tijd teruggevallen op een ziekte-uitkering. De overheid dient echter niet alleen rekening te houden met de inkomsten van de referentiepersoon, maar ook de inkomsten van de andere personen in het gezin moeten in rekening worden gebracht (vgl. RvV nr. 65.7 47, 24 augustus 2011, T. Vreemd. 2012, 142).

Welnu, de referentiepersoon woont samen met zijn moeder, mevrouw J. V. op het adres, die een inkomen geniet van 1.252,87 EUR per maand (pensioen). Tenslotte is er ook verzoekster zelf, die nu en dan interimarbeid vericht en intussen een tewerkstelling kon verwerven.

Daarbij komt dat de gezinswoning eigendom is en dus geen huurlast gedragen moet worden, hetgeen uiteraard zijn weerslag heeft op de behoeften van het gezin.

Verwerende partij beperkt er zich toe te stellen dat de voorgelegde aanslagbiljetten enerzijds niet voldoende recent zijn, en anderzijds een te laag inkomen vermelden.

Er werden door verwerende partij echter geen recentere inkomsten opgevraagd. Evenmin werd nagevraagd gedaan naar andere inkomsten, zoals van de moeder. Verwerende partij kon hiervan nochtans niet onwetend zijn, aangezien mevrouw V. ook effectief ingeschreven is op het bewuste adres.

Indien er onduidelijkheid bestaat omtrent de inkomstensituatie, dringt bijkomend onderzoek zich op, op grond van de onderzoeksverplichtingen en zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Artikel 42§1 Vw. bepaalt daarenboven:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid". (...)

Uw Raad oordeelde trouwens eerder al (RvV nr. 69.240, 27 oktober 2011, T. Vreemd. 2012, 142):

"De verwerende partij is onzorgvuldig geweest en had informatie moeten inwinnen over de situatie van de verzoeker in het licht van de toepassing van artikel 42bis, §2, 4° Vw. De zorgvuldigheidsplicht is geschonden want de beslissing steunt niet op deugdelijke feitengaring".

Verwerende partij heeft blijkbaar gemeend dat de voorgelegde aanslagbiljetten niet voldoende recent waren en geen andere inkomsten werden voorgelegd, doch op geen enkele moment het initiatief genomen om de aanvrager uit te nodigen meer informatie voor te leggen.

Het aangevoerde middel is gegrond.

Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat geen onderzoek werd gedaan naar de individuele behoeften van het gezin waarbij verzoekster zich wenste te voegen.

De beslissing tot weigering van verblijf wordt gemotiveerd op basis van het ontbreken van bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zeggende dat het gemiddeld netto-loon slechts 1128 EUR per maand zou bedragen en daarenboven de voorgelegde gegevens onvoldoende recent zijn.

Artikel 40bis Vw. bepaalt:

« De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

-dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt».

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : t.. .)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Verzoekster vormt een gezin met haar Belgische echtgenoot en zijn Belgische moeder.

Artikel 40ter Vw. waarop de bestreden beslissing steunt stelt hierover:

Artikel 40ter Vw. stelt als voorwaarde dat de Belg waarbij verzoekster zich wenst te voegen, moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In de wettelijke bepaling wordt vermeld welke bestaansmiddelen niet in rekening kunnen worden gebracht.

De wet stelt enkel als voorwaarde dat er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorhanden moeten zijn. De wet voegt eraan toe dat aan deze voorwaarde geacht wordt voldaan te zijn, zodra het inkomen 120% bedraagt van het bedrag bedoeld in artikel 14 § 1, 3° Wet 26 mei 2002.

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Het betreft een referentiebedrag, zodat DVZ niet automatisch de aanvraag dient te verwerpen indien het bedrag niet wordt behaald (zie "Bestaansmiddelen gezinshereniging", in NJW nr. 249, 2 november 2011).

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond.

Artikel 42 § 1 Vw. bepaalt daarenboven: (eigen onderlijning)

De ratio legis was dat men wil voorkomen dat de partners tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden. In de memorie van toelichting wees de Belgische regering er op dat ze hiermee wenst te vermijden dat ascendenten van Belgische onderdanen bij aankomst in België in precaire omstandigheden terechtkomen en ten laste vallen van de openbare overheden (M.-C FOBLETS, S. LUST, D. VANHEULE en Ph. DE BRUYCKER (ed.), De nieuwe Vreemdelingenwet, België in lijn met de Europese regelgeving, in Migratie en Migrantenrecht, recente ontwikkelingen, die Keure, 2007, 172).

Tijdens de bespreking in de bevoegde kamercommissie verklaarde de Minister (Kamer, OC 51 2745/001, 44):

"Deze regel wordt voorzien aangezien vastgesteld werd dat nieuwe Belgen die zelf geen of slechts marginale economische activiteiten uitoefenen, vaak hun ouders laten afreizen naar België en deze vervolgens doorverwijzen naar het OCMW".

De wetgever heeft dus zeker geen statische beoordeling ingevoerd. Het komt aan de overheid toe om een nauwgezette analyse te maken.

De wet stelt uitdrukkelijk dat het onderzoek dient (sic) gevoerd te worden, zodat het als een verplichting moet worden beschouwd.

Kortom, artikel 42 § 1 Vw. houdt de verplichting in no te gaan op basis van de individuele behoeften van het gezin waarin verzoekster zal terechtkomen, of de

Bij nazicht van de beslissing blijkt niet de minste analyse van de behoeften van de partner van verzoekster, nog van de andere

vereiste bestaansmiddelen aanwezig zijn om te voorkomen dat verzoekster ten laste zou vallen van de openbare overheden (zie ook L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, 2016-2017).

Behoeften kunnen bepaald worden door het aantal gezinsleden (met een inkomen), de eventuele huurlasten (tenzij eigen woning), ... ed.

Door verwerende partij werd echter geen informatie opgevraagd, noch werd er enige analyse gemaakt omtrent de behoeften zoals die blijken uit de voorgelegde stukken.

Op verwerende partij rustte nochtans een motiveringsplicht waaruit moet blijken dat aan deze behoeftenanalyse werd voldaan.

Uw Raad aanvaardde eerder reeds een schending van de motiveringsplicht wanneer uit de motivering geen dergelijke individuele behoeftenanalyse blijkt (RvV 29 maart 2012, nr. 78.310):

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker als aanvulling bij zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een bewijs van ziekte-uitkering van zijn Belgische echtgenote heeft voorgelegd. Bij nazicht van dit document blijkt dat verzoekers echtgenote in oktober 2011 een inkomen genoot van ongeveer 1040 euro. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet een inkomen slechts als stabiel, toereikend en regelmatig kan worden beschouwd indien dit ten minste gelijk is aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voor het jaar 2012 bedraagt dit 1047,48 euro per maand. De Raad stelt vast dat de ziekte-uitkering die verzoekers echtgenote in oktober 2011 heeft ontvangen lager is dan honderdtwintig procent van voornoemd bedrag. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de

gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat "[u]it de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische echtgenote van betrokkene niet over voldoende inkomsten beschikt, zoals gesteld in artikel 40ter, [tweede lid van de vreemdelingenwet]".

De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden (eigen onderlijning)

nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden".

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond."

2.2. Samen met de verwerende partij wordt het volgende vastgesteld:

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de bewijzen die werden voorgelegd betreffende de inkomsten van de echtgenoot van de verzoekende partij zijn niet voldoende recent om in aanmerking te kunnen nemen zodat het onmogelijk is om de situatie betreffende de bestaansmiddelen heden te kennen en deze als voldoende te evalueren.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"(...)De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden. “

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het determinerend motief bestaat uit de vaststelling dat geen bewijzen zijn overgemaakt over de recente inkomsten van de echtgenoot van de verzoekende partij. In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening houdt met wat zij definieert als zijnde loonfiches, kan deze redenering niet gevolgd worden. Dit motief vindt steun in het administratief dossier nu de verzoekende partij enkel inkomsten van het jaar 2011 van de echtgenoot van de verzoekende partij heeft overgelegd in de vorm van een aanslagbiljet 2012 zonder ook maar één gegeven over te maken wat de verwerende partij een duiding kan geven over de actuele situatie.

Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening mee is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet. Indien geen recente inkomsten worden voorgelegd die het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aantonen, dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Hetzelfde geldt voor het eigen inkomen van de verzoekende partij. Deze kan zijn rol spelen in het kader van een behoefteanalyse voor zover aangetoond wordt dat er stabiele toereikende bestaansmiddelen bestaan in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij in functie van wie de aanvraag is ingediend. Bovendien, ten overvloede blijkt niet dat de inkomsten van de verzoekende partij stabiel zijn nu het enkel uitzendarbeid betreft en slechts een contract voorligt van bepaalde duur van 29 juni 2013 tot 6 juli 2013. De schending van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet zijn niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert in de motieven die stellen dat het inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij 120 procent dient te bedragen van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de vreemdelingenwet is dit kritiek gericht tegen een overtollig motief, die in casu niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het determinerend motief betreft immers de vaststelling dat bij gebreke aan bewijzen over diens recent inkomen geen stabiele toereikende bestaansmiddelen zijn aangetoond.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin wordt een schending van de artikelen 40bis, § 1 en § 2, 4° van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt nu de verzoekende partij haar aanvraag indiende als echtgenoot en niet als descendent van haar schoonmoeder. Deze onderdelen missen juridische grondslag.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Ten deze is de verzoekende partij zelf nalatig geweest in het bijbrengen van stukken. Van de verzoekende partij mag dan ook verwacht worden dat zij de nodige recente elementen naar voor brengt bij het bestuur om aannemelijk te maken dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dit te meer nu haar de bijlage 19ter werd betekend waarbij verwezen werd naar de toepasselijke wettelijke bepaling en waarbij haar uitdrukkelijk gevraagd werd om de nodige stukken over de bestaansmiddelen van de Belg bij te brengen. Er blijkt niet dat verweerder heeft nagelaten enig door verzoekster aangebracht nuttig stuk bij zijn beoordeling te betrekken en dat het niet aan verweerder toekomt om verzoeksters verblijfsaanvraag met stukken te onderbouwen of personen te contacteren teneinde aanvullende bewijsstukken – waarvan verweerder onmogelijk kan weten of deze bestaan – op te vragen. Van een normaal redelijk handelende persoon mag worden verwacht dat hij de bewijsstukken waarover hij beschikt aan het bestuur overmaakt op het ogenblik hij een verblijfsaanvraag indient of in de periode die hem wordt toegekend om deze stukken alsnog neer te leggen. Uit het feit dat verzoekster tal van stavingsstukken niet aan verweerder overmaakte, terwijl zij wist of behoorde te weten dat verweerder zijn verblijfsaanvraag zonder deze documenten onmogelijk kon inwilligen, kan slechts worden afgeleid dat verzoekster zelf onzorgvuldig optrad.

De verwijzing naar de rechtspraak in het middel is niet dienstig nu het niet om gelijkaardige gevallen gaat en er geen precedentswaarde kan gehecht worden aan de arresten.

De verzoekende partij meent dat artikel 3.2. van de richtlijn van 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) is geschonden.

Artikel 3.1 van deze richtlijn, dat bepaalt wie de begunstigden zijn van de richtlijn, luidt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Raad kan slechts vaststellen dat noch de verzoekende partij, noch de persoon in functie van wie zij de vestigingsaanvraag indient, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. De verzoekende partij, van Mongoolse nationaliteit, vraagt immers om de vestiging in België in functie van een Belgisch onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt in casu.

Aangezien de verzoekende partij geen begunstigde is van de richtlijn 2004/38/EG, kan zij zich, los van de vraag naar de directe werking, niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze richtlijn. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN